

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 489/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Tomášom Balážom, Štúrova 1, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 3 Nt 5/2015 z 1. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Nt 5/2015 z 1. júna 2015.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na obnovu jeho trestného konania, ktorej sa domáhal s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. novembra 2012. Okresný súd jeho návrh zamietol z dôvodu, že trest sťažovateľa bol vykonaný, a teda s poukazom na § 41b ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním, a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebolo už možné obnovu konania povoliť.

3. Proti uzneseniu okresného súdu sťažovateľ včas podal sťažnosť, o ktorej Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením č. k. 3 Tos 98/2015-77 z 5. augusta 2015 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil z dôvodu nepresnosti jeho výroku, zároveň však návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietol.

4. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý o dovolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 3 Tdo 88/2015 zo 4. apríla 2016 tak, že odvolanie sťažovateľa odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

5. Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta právne posúdenie jeho vecí konajúcimi súdmi. Poukazujúc najmä na súvislosti odsudzujúcich rozsudkov v jeho iných trestných veciach uviedol: *«... výrok o treste vo výmere 4 roky 7 mesiacov v rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 29T/8/2007-463 zo dňa 17. 2. 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č. k. 2To/39/2011-498 zo dňa 25. 5. 2011, ako aj vo výroku o treste rozsudku Okresného súdu Čadca, č. k. 3T/11/2009-215 zo dňa 17. 5. 2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 1To/82/2010-263 zo dňa 7. 12. 2010, bol rozsudkom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/20/2013 zo dňa 25. 2. 2013 právoplatným a vykonateľným toho istého dňa, podľa § 42 ods. 2 Tr. por., zrušený a bol mi uložený podľa*

§ 344 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., 42 ods. 1 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 roky 8 mesiacov. Uvedené bolo súdom oboch stupňov známe, nakoľko spis Okresného súdu Žilina, sp. zn. 1T/20/2013 bol ku rozhodnutiu o veci na verejnom zasadnutí oboznamovaný a sudy mali aj vedomosť o tom, že vo veci vedenej na Okresnom súde Žilina, sp. zn. 1T/20/2013, došlo k povoleniu obnovy konania v časti výroku o treste v konaní č. k. 35Nt/6/2014, ktorý spis bol tiež pripojený, to znamená, že výrok o uložení súhrnného trestu odňatia slobody bol zrušený a tým pochopiteľne aj výrok o treste pôvodne uloženom v konaní č. k. 29T/8/2007, ktorý bol v ňom zahrnutý v súvislosti so zbiehajúcou sa trestnou činnosťou. Súd som upriamil na povolenie obnovy konania vo veci č. k. 1T/20/2013 v zmysle uznesenia č. k. 35Nt/6/2014 zo dňa 30. 1. 2015. Súd bol oboznámený a mal pripojený spis Okresného súdu č. k. 1T/20/2013, v ktorej veci bol vynesenej rozsudok, ktorým došlo k zrušeniu výroku rozsudku o treste vo veci, obnovy ktorej som sa domáhal, a to č. k. 29T/8/2007 a uloženiu súhrnného trestu. Súčasťou daného spisu č. k. 1T/20/2013 bol aj spis č. k. 35Nt/6/2014, v rámci ktorého sa riešila vec obnovy konania č. k. 1T/20/2013 v súvislosti s použitím asperačnej zásady s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 106/2011 z 28. 11. 2012, pričom obnova konania č. k. 1T/20/2013 v časti trestu bola z tohto dôvodu právoplatne povolená uznesením zo dňa 30. 1. 2015, o čom mal tak súd 1. aj 2. st. vedomosť, čo vyplýva aj zo zápisnice z verejného zasadnutia (str. 2).

Podotýkam, že v konaní č. k. 35Nt/6/2014 ku dňu rozhodovania, t. j. ku dňu 30. 1. 2015 existoval taký istý stav ohľadne vykonávania rozhodujúceho súhrnného trestu, ako ku dňu rozhodovania dňa 1. 6. 2015 v tejto trestnej veci č. k. 3Nt/5/2015 a súd v konaní č. k. 35Nt/6/2014 obnovu konania povolil.

...

Súd 1. aj 2. st. mal vedomosť, že výrok o súhrnnom treste, ktorý mi bol uložený v konaní č. k. 1T/20/2013 a zahrňoval aj pôvodný výrok o treste uložený v konaní č. k. 29T/8/2007, bol právoplatne zrušený v rámci povolenia obnovy konania č. 1T/20/2013 v konaní č. k. 35Nt/6/2014, na čo obsahovo nadväzovalo aj uznesenie súdu zo dňa 5. 3. 2013, č. k. 1T/20/2013 o započítaní väzby a súhrnného trestu do trvania trestu uloženého v konaní č. k. 1T/20/2013, ktoré v dôsledku povolenia obnovy konania, čo do trestu a zrušenia výroku o treste, bolo zrušené tiež. Nešlo tu však len o znalosť platnej

právnej úpravy súdom, ale uvedené vyplývalo aj zo samotného výroku uznesenia súdu o povolení obnovy konania v konaní č. k. 35Nt/6/2014, kde sa vyslovene uvádza, že súd: „...ruší aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.“ Z toho logicky vyplýva, že pokiaľ bol zrušený výrok o treste v rozsudku č. k. 1T/20/2013, bolo zrušené aj uznesenie súdu zo dňa 5. 3. 2013 v konaní č. k. 1T/20/2013 o započítaní väzby a súhrnného trestu do trvania trestu uloženého v konaní č. k. 1T/20/2013 (čo je jednoznačne prepojené s trestom uloženým v konaní č. k. 29T/8/2007), nakoľko vzhľadom na zmenu, ku ktorej rozhodnutím o povolení obnovy konania a zrušenie výroku o treste v rozsudku č. k. 1T/20/2013, stratilo toto uznesenie podklad.»

6. Podľa názoru sťažovateľa teda v čase, keď všeobecné súdy rozhodovali o povolení obnovy konania v jeho trestnej veci vedenej pod sp. zn. 29 T 8/2007, bol jeho trest vykonaný len čiastočne, preto nebol daný dôvod na zamietnutie jeho návrhu na obnovu konania s poukazom na § 41b ods. 1 zákona o ústavnom súde.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol vo veci rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3Nt /5/2015 z 1. 6. 2015 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 46 odst. 1 Ústavy SR, v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR, v čl. 6 odst. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Okresného súdu Žilina sp. zn. 3Nt /5/2015 z 1. 6. 2015 sa zrušuje a Okresnému súdu Žilina sa prikazuje, aby vo veci opätovne konal.

3. Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100 eur (slovom: sto eur), ktoré mu je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

11. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

12. Z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, namieta porušenie svojich označených práv iba uznesením okresného súdu sp. zn. 3 Nt 5/2015 z 1. júna 2015.

13. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať predloženými sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

15. Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú prerokoval krajský súd a uznesením č. k. 3 Tos 98/2015-77 z 5. augusta 2015 o nej aj rozhodol. Keďže napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného odvolacím súdom, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2017